

**Ferenc pápánk szerdai katekézise**  
**2013. november 6-án**

Közösségünk a szent dolgokkal

Kedves Testvéreim!

Az elmúlt szerdán a szentek közösségéről beszéltem, és a szent személyek, azaz a köztünk, hívük közti közösséget értettük rajta. Ma ennek a valóságnak egy másik összetevőjét szeretném elmélyíteni. Emlékeztek, hogy a szentek közösségének két összetevője van: egyik a szent személyek közötti közösség, a másik a szent dolgokkal, a lelki javakkal való közösség. A két szempont szorosan összetartozik, mert a keresztények közötti egység a lelki javakban való részesedéssel növekszik. Ezek a javak a szentségek, a karizmák és a szeretet (vö. Katolikus Egyház Katekizmusa 949–953. p.). Az egységben és a közösségben a szentségek által, a Szentlélektől kapott karizmákkal és a szeretettel növekszünk.

1. Mindenek előtt áll *a szentségekben való közösség*. A szentségek kifejezik és megvalósítják a köztünk lévő hatékony és mély közösséget, mert bennük az Üdvözítő Krisztussal, és őbenne hitbeli testvéreinkkel találkozunk. A szentségek nem tünemények, nem rítusok, hanem Krisztus ereje; Jézus Krisztus van jelen a szentségekben. Amikor az Eucharisziát ünnepejük, az élő Jézus egyesít, tesz bennünket közösséggé; készítet arra, hogy imádjuk az Atyát. Ugyanis a keresztség, a bérmálás és az Eucharisztia által mindegyikünk beletestesül Krisztusba és eggyé válik a hívők egész közösségével. Éppen ezért egyrészt az Egyház hozza létre a szentségeket, másrészt a szentségek hozzák létre az Egyházat, építik azzal, hogy új gyermekeket hoznak a világra, Isten szent népéhez kapcsolják őket és megerősítik hozzá tartozásukat.

Minden Krisztussal való találkozás, amely a szentségekben megajándékoz az üdvösséggel, felszólít, hogy „menjünk” és közöljük a többiekkel is azt az üdvösséget, amelyet láthattunk, érinthettünk, befogadhattunk, s amely valóban hihető, mert szeretet. Így a szentségek arra indítanak, hogy misszionáriusok legyünk. Az evangélium hirdetésének apostoli elkötelezettsége minden környezetben, még a legellenségesebb közegben is, a folyamatos szentségi élet leghitelesebb gyümölcse, mert részesedés Isten üdvözítő kezdeményezésében, aki mindenkit meg akar ajándékozni az üdvösséggel.

A szentségek kegyelme táplálja bennünk az erős és örömteli hitet; azt a hitet, amely tudja csodálni Isten csodatetteit és ellen tud állni a világ bálványainak. Ezért olyan fontos a szentáldozáshoz járulni; fontos, hogy kicsinyeket minél előbb megkereszteljék, hogy meg legyenek bérmálva, mert a szentségek Jézus Krisztus jelenléte bennünk, segítő jelenlét. Nagyon fontos, hogy amikor bűnösnek érezzük magunkat, a kiengesztelődés szentségéhez járuljunk, azaz menjünk el gyónni. Mondhatja valaki: „Én félek, mert pap agyon fog ütni engem!” – Nem, a pap nem üt agyon; tudod kivel találkozol a szentgyónásban? Jézussal találkozol, aki megbocsát neked! Jézus vár rád; és ez olyan szentség, amely gyarapítja az egész Egyházat.

2. A szent dolgokkal való közösség második szempontja *a karizmákban való közösség*. A Szentlélek a hívőknek lelki ajándékok és kegyelmek sokaságát osztogatja. Fantasztikusnak nevezhetjük a Szentlélek ajándékainak e gazdagságát, amelyek mind az Egyház épülését szolgálják. A karizmák – kissé nehéz a szó, – a Szentlélek ajándékai, képességek, lehetőségek. Nem azért ajándékozza, hogy kendőbe kötve elrejtjük, hanem azért, hogy másokat részesítsünk bennük. Nem annak javára adja, aki megkapja, hanem Isten egész népe javára. Ha pedig egy karizmat, egy ilyen ajándékot önző célra használ valaki, kérdés, hogy igazi karizmáról van-e szó, vagy hűségesen élnek-e vele?

A karizmák különleges kegyelmek, amelyeket egyesek azért kapnak, hogy sokaknak szolgáljanak velük. Képességek, sugallatok, belső indítások, amelyek meghatározott személyek lelkiismeretében és tapasztalatában rejlenek, és arra vannak rendelve, hogy a közösség szolgálatára bocsássák azokat.

Pontosabban ezek a lelki ajándékok az Egyház életszentségének és küldetésének szolgálatára vannak rendelve. Valamennyien arra vagyunk hivatva, hogy tiszteljük a karizmákat magunkban is, másokban is, és úgy fogadjuk, mint hasznos késztetéseket arra, hogy gyümölcsözően legyünk jelen és tevékenykedjünk az Egyházban. Szent Pál figyelmeztetett: „Ne oltátok ki a Lelket!” (*1Tesz 5,19.*) Ki ne oltuk a Lelket, aki adja nekünk ezeket az ajándékokat, ezeket a képességeket, ezeket a csodaszép erényeket, amelyek gyarapítják az Egyházat.

Milyen a mi magatartásunk a Szentlélek ezen ajándékaival kapcsolatban? Tudatában vagyunk-e, hogy Isten Szentlelke szabadon ajándékozza, akinek akarja? Úgy tekintjük-e a karizmákat, mint lelki segítséget, mellyel az Úr támogatja a hitünket és erősíti küldetésünket a világban?

3. És elérkeztünk a szent dolgokkal való közösség harmadik szempontjához, azaz *a szeretetben való közösséghez*, az egységhez, amelyet a felemelő és a szolgáló szeretet hoz létre köztünk. A pogányok, akik megfigyelték az első keresztényeket, azt mondták: Nézzétek, mennyire szeretik egymást! Milyen jóakarattal vannak egymás iránt! Nem gyűlölködnek, nem szólja meg egyik a másikat. Ez a segítő szeretet (caritas) Isten főlemelő szeretete (amor), amelyet a Szentlélek áraszt a szívünkbe.

A karizmák fontosak a keresztény közösség életében, de mindig csak eszközök arra, hogy ez a közösség növekedjék a segítő és a felemelő szeretetben, amelyet Szent Pál a karizmák fölé állít (vö. *1Kor 13,1–13*). A főlemelő szeretet nélkül ugyanis a legfeltűnőbb ajándékok is hiábavalók. Valaki gyógyít, rendkívüli képességei, nagyszerű erényei vannak ..., de van-e főlemelő és szolgáló szeretet a szívében? Ha van, akkor rendben van, de ha nincs, akkor mit sem használ az Egyháznak.

A főlemelő szeretet nélkül az ajándékok és karizmák nem szolgálják az Egyházat, mert ahol nincs főlemelő szeretet, ott az üres teret az önzés tölti ki. És kérdezem: ha mind önzők vagyunk, tudunk-e közösségben és békében élni? – Nem tudunk, ezért van szükségünk a főlemelő szeretetre, amely egyesít bennünket. Főlemelő szeretetünk legkisebb gesztusának jó hatásai vannak mindenki számára!

Éppen ezért megélni az Egyházban az egységet és a szolgáló szeretet közösségét, azt jelenti, hogy nem a saját érdekeinket keressük, hanem osztozunk testvéreink szenvedéseiben és örömeiben (vö. *IKor 12,26*), készen arra, hogy hordozzuk a leggyengébbek és legszegényebbek terheit. Ez a testvéri szolidaritás nem szónoki fogás, nem frázis, hanem a keresztények közötti közösség fontos alkotórésze. Ha megéljük, Isten szeretetének jelévé, „szentségévé” válunk a világban. Azzá válunk egymás számára és mindenki számára! Nem csak arról az apróságokra figyelő szolgáló szeretetről van szó, amelyet egymás iránt tanúsíthatunk, hanem valami mélyebb dologról: olyan közösség, amely képessé tesz arra, hogy részt vegyünk mások örömében és fájdalmában, és őszintén a magunkévá tegyük azokat.

Gyakran túlságosan szárazak, közömbösek, távolságtartók vagyunk, és a testvériesség helyett rossz kedvet, ridegséget, önzést árasztunk magunk köré. És rossz kedvvel, ridegséggel, önzéssel nem lehet gyarapítani az Egyházat. Az Egyház csak a Szentlélekből áradó fölemelő szeretettétől növekszik. Az Úr arra hív, hogy táruljunk ki a Vele való közösségre a szentségekben, a karizmákban, a szolgáló szeretetben, hogy keresztény hivatásunkhoz méltóan tudjunk élni!

És most a szolgáló szeretet tettét kérem tőletek. Legyetek nyugodtak, nem gyűjteni fogunk! Mielőtt ide jöttem a térre, elmentem meglátogatni egy másfél éves, nagyon súlyosan beteg kislányt. Papája és mamája imádkoztak és kislány egészségét kérték az Úrtól. Noéminak hívják. A szegény kis beteg mosolygott. Tegyük meg a szolgáló szeretet tettét. Nem ismerjük őt, de egy megkeresztelt gyermek egy közülünk, keresztény, mint mi. Tegyük meg érte a szolgáló szeretet tettét, és csendben kérjük az Urat, hogy segítse meg és gyógyítsa meg. Pár pillanatra maradjunk csendben, aztán mondjuk el az Üdvözlégyet. És most közösen imádkozzunk a Szűzanyához a kis Noémi egészségéért. Ave Maria. Köszönöm a szolgáló szeretet e tettét.